

גיליון 376 • ערב שבת קדש פְּרֻשֶׁת מִסְעֵי • ראש חֹדֶשׁ מִנַּחֵם-אָב תשע"ט

כְּשֶׁהֲרַבִּי הַתּוֹעֵד עִם הַיְלָדִים...

- חֵלֶק שְׁנִי -

תקציר: בשבוע שעבר למדנו את החלק הראשון של התועדות הרבי עם הילדים בקמפ גן ישראל, בשנת תש"ז. הרבי הביא ספור מפל אחד מהרביים ולמד ממנו הוראה בעבודת ה' לחיים שלנו.

לְדַעַת מָה מֵתַפְלָלִים

אבא/אמא: "בכדי להיות ראויים לקבל את כל הנזכר לעיל - נתנה לנו מצות התפלה.

בתפלה מבקש יהודי ופועל אצל הקדוש ברוך הוא שיתן לו כל המצטרף לו. ולכן צריכים לדעת את פרוש המלות בתפלה, או - בנוגע לקטנים ביותר - לדעת לכול-הפחות את התכן של התפלה. וכפי שהרבי ספר שאבי זקנו (הצמח צדק) צוה את המלמדים שיילמדו עם נכדיו הקטנים גם את פרוש המלות של התפלה. ועד כמה שהיה עסוק, היו הנכדים נכנסים אליו פעם בחדש, והיה בוחן אותם אם הם יודעים ומבינים מה שאומרים בתפלה."

שְׁכַל לְדַעַת מָה הָעֵקֶר

ילד/ילדה: "בתפלת שמונה עשרה, שהיא עקר התפלה, אומרים בבקשה הראשונה: "חננו מאתך חכמה בינה ודעת". אנו מבקשים מהשם יתברך שיתן לנו חכמה. כשיש שכל - יודעים גם את העקר: מהי התכלית בחיים.

וכפי שהרבי ספר שסבו (הרבי מהר"ש) הסביר לילדיו (בהיותם קטנים ביותר), שכל יהודי צריך להעמיד לעצמו תכלית בחיים, תכלית נעלית יותר מאכילה, שתיה, שנה ומשחק. תכלית שמתבטאת בקיום רצונו

עזבתי את מקום העבודה ומצאתי עבודה אחרת בין גויים. "אם כך מתנהגים היהודים", חשבתי, מוטב לי שאחיה כגויה.
"רק בעיה אחת נותרה, לילות השבת. בכל יום ששי בערב, כשהייתי שבה הביתה, הייתי נזפרת בליל השבת, בנרות, בקדוש, והגעגועים עושים את שלהם. מה אעשה? חשבתי לעצמי. כיצד אדחיק את הזכרונות שיפסקו להטריד אותי?"

"החלטתי שעלי למצא תעסוקה לליל שבת. מצאתי בעתון מודעה מעניינת ובעקבותיה התקבלתי למקהלה כחברה מן המניין, וכבר שנה שאני שרה בכנסיה מדי ליל שבת, וברוך השם - הוסיפה בחינה עצוב - אני חוזרת הביתה עיפה כל-כך ואין לי זמן לחשב על הקדוש, הנרות, הגעגועים..."

"הכל התנהל על מי מנוחות עד אותו יום ששי" - ממשיכה קטיה - "כשיצאתי מהבית לקניות וראיתי אופנוע מתגלגל על הכביש. כשבאתי לעזר לנהג גליתי שמזכיר לי שהיום שבת, ואפילו, לא תאמינו, מזמין אותי אליו לסעודת שבת ללא שהוא מכיר אותי!"

"אתה חושב שאני הייתי שם בשבילה?" סימה קטיה את ספוריה, "אני חושבת, שאתה היית השליח מלמעלה להרים את הנשמה שלי".

"קטיה כבר לא שרה בכנסיה. מדי ליל שבת היא מתארכת אצלנו או אצל שלוחים אחרים. כנראה שלא הייתה זו סתם תאונת אופנוע".

© brain creative

לזכות הת' יוסף יצחק שיחי קריטי
ליום הולדתו ה' מנחם אב
ואביו חיים שלום שיחי קריטי
ליום הולדתו ו' מנחם אב

נדפס ע"י ולזכות חיים שלום וחיה לאה שיחיו קריטי
לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות

לשותפות בפעילות נשמתא דאורייתא לאלפי ילדים וילדות
 צו קשר ר' מנחם מענדל אלפרוביץ 0523017770

✂

גיליון 376 מסעי

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

✂

המסרת הפכה לדבר קשה מאוד לשמירה.

"המסרת היהודית סובבת כלה סביב המשפחה, ולכן כשגרים לבד קשה לעשות קדוש, כי אין משפחה לסעודת שבת. קשה ללכת לבית הכנסת, כי אין עם מי ללכת וכן הלאה. גם חברות יהודיות אין לי, כך שמבחינתי שמירה על המסרת היה דבר כמעט בלתי אפשרי.

"לפני כשנה" - היא ממשיכה - "אחרי הרבה שנים של נתק כמעט מחלט מהיהדות, החלטתי שאני צריכה לעשות משהו בשביל להתקרב ליהודים וליהדות. חשבתי הרבה והגעתי למסקנה שבמצב שבו אני נמצאת, הטוב ביותר עבורי הוא לחפש עבודה בחברת יהודים, כך אצור חברה חדשה וכך כנראה גם יזמינו אותי לשבתות, לחגים וכו'.

"מצאתי עבודה ב'פלפל' (השכונה היהודית העתיקה בפרויז) כמוסרת בחנות נעלים. כל העובדים בחנות ובחנייות הסמוכות היו יהודים. מדי צהרים היינו יוצאים יחד למסעדה ונוצרה ביננו ידידות. ממש כפי שצפיתי.

מעמד הדלקת נרות חנכה למרגלות מגדל איפל בפרויז

"רק בעיה אחת נותרה: השבתות. מדי יום ששי, היו נפרדים כלם בשבת שלום' ולפעמים גם מזמינים אחד את השני. ובשבוע לאחריו היו מתעניינים כיצד כלם בלו את השבת. רק אלי איש לא שם לב. בכל שבוע מחדש צפיתי להזמנה שלא באה. בכל שבוע אכזבה נוספת.

"כשעברה כמעט שנה ועדיין לא הזמנתי ולו פעם אחת, מאוד כעסתי. אלו היהודים שחסרו לי בחיים? שאלתי את עצמי. אנשים חסרי רגישות, לא מתעניינים ולא מתחשבים. האם אף אחד באמת לא שם לב שאני בודדה?"

קולה של קטיה נחנק מהתרגשות כשהיא המשיכה: "כעסתי מאוד על כל היהודים ועל כל המסרת היהודית. החלטתי שזה לא בשבילי.

שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

עֵין יְמִין וְעֵין שְׂמָאל

אבא/אמא: "בְּכָל הַנּוֹכַח לְעֵיל יִשְׁנֹו כָּלֵל נּוֹסֵף, שְׂצָרִיכִים לְזַכְרוּ תָּמִיד - שְׁזָהוּ מָה שְׂאָבִיו שֶׁל הַרְבֵּי (הַרְבֵּי הַרְש"ב) אָמַר פַּעַם אֶל הַרְבֵּי, בְּהִיטוּ וְיָלֵד בֶּן אַרְבַּע, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן לְאָדָם שְׁתֵּי עֵינַיִם, בְּכַדֵּי שְׁעַל הַמְשַׁחֲקִים וְהַסְּכָרִיּוֹת יִסְתַּכַּל בְּעֵין שְׂמָאלִית, וְעַל יְהוּדֵי - יִסְתַּכַּל בְּעֵין יְמִינִית, לְרְאוֹת בּוֹ אֶת הַמַּעֲלּוֹת.

כָּל זֶה נּוֹתֵן כּוֹחַ עַל הַנְּהַגָּה טוֹבָה, שֶׁתִּלְכוּ בְּעֵלּוֹי אַחַר עֵלּוֹי, וְכֻלָּם יִרוּוּ מִכֶּם נַחַת, וְלָכֵל לְרֹאשׁ - הַהוֹרִים וְהַמְּלַמְדִים שְׁלָכֶם."

שְׁנוּי לְטוֹבָה

יָלֵד/יָלְדָה: "הַתּוֹרָה אוֹמַרֶת שֶׁהָאָדָם נִמְשָׁל לְעֵץ הַשָּׁדָה.

נְקוּדַת מְשִׁיחָה

לְנִסְעַ קְדִימָה!

יָלֵד/יָלְדָה: הַפְּרָשָׁה שְׁלָנוּ נִקְרָאת 'מִסְעֵי'. יְכַלְנוּ לְחַשֵּׁב שֶׁהִיא מְסַפֶּרֶת לָנוּ עַל הַמְּסַעוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר, אָבֵל בְּאַמֶּת הִיא לֹא מְסַפֶּרֶת עַל הַנִּסְעוֹת אֲלָא עַל הַחֲנִיּוֹת.

בְּפֶרֶט שְׁמַתוּדָה הָאֲרַבְעִים שָׁנָה שֶׁהָיוּ בַּמִּדְבָּר, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ יוֹתֵר זְמַן בַּמַּצָּב שֶׁל חֲנִיָּה וְלֹא שֶׁל נְסִיעָה מִמְּקוֹם לְמְקוֹם. אִזּוֹ לָמָּה הִיא נִקְרָאת 'מִסְעֵי' וְלֹא פְרִשַׁת הַחֲנִיּוֹת?

אבא/אמא: בְּכַד מְלַמְּדַת אוֹתָנוּ הַתּוֹרָה שֶׁהַעֲקָר הוּא לֹא הַחֲנִיָּה וְהַדְרִיכָה בְּמִקוֹם, אֲלָא יְהוּדֵי תָּמִיד צָרִיךְ 'לְנִסְעַ' לְעֵלוֹת וְלַהֲתַקְדֵם מִדְּרָגָה לְדְרָגָה וְלֹא לְנוּחַ בְּמִקוֹם...

לְכֵן גַּם כְּתוּב "אֲלֹהֵי מִסְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם", כִּינֵן שֶׁבְּכָל מְסַע וּמְסַע יְהוּדֵי מִמְּשִׁיךְ וְעוֹלָה מ'מִצְרַיִם' - מִמָּה שֶׁמִּצְרַיִם וּמִפְּרִיעַ לוֹ בְּעַבְדוּת הַשֵּׁם - לְדְרָגָה גְבוּהָה יוֹתֵר, עַד שֶׁהוּא מַגִּיעַ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

רוֹאִים בְּאֵילָן, שְׁכָל שְׁנוּי לְטוֹבָה - אֲפִלוּ קָטָן בְּיוֹתֵר - שְׁנַעֲשֶׂה בַּגְרַעִין, מִתְבַּטָּא אַחַר כָּךְ בְּכַד שֶׁהָאֵילָן יִגְדֵל יוֹתֵר טוֹב, לְהִיּוֹת אֵילָן גְּדוֹל וְטוֹב, עִם הַרְבֵּה פְרוֹת טוֹבִים.

וְכֵן הוּא בְּאָדָם: כָּד הַטְּבָה - אֲפִלוּ קָטָנָה - אֲצֵל יָלֵד, מִתְבַּטָּאת בְּהַטְּבָה גְדוּלָה הַרְבֵּה יוֹתֵר בַּשָּׁנוֹת הַהִתְבַּגְּרוּת. וּבְפֶרֶט הַטְּבָה גְדוּלָה שְׁנַעֲשִׂית בְּצַעֲרִירוּתוֹ. הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ יִצְלִיחַ אֲתֶכֶם, שֶׁתִּלְכוּ בְּדַרְכֵי הָאֱמוּנָה לְעֵיל, הַלּוֹךְ וְגִדֵּל בְּעֵלּוֹי אַחַר עֵלּוֹי, וְעַד שֶׁבְּקָרוּב מִמֶּשׁ יוֹכְלוּ לְצַאת אֲתֶכֶם לְקִרְיַת מְשִׁיחַ וְלוֹמַר "רְאוּ גְדוּלִים שֶׁגִּדְלָתִי", אֲלוֹ הֵם הַיְלָדִים שֶׁחֲנַכְנוּ, וְהֵם רְאוּיִים לְהִיּוֹת חֲתָלָיו שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁיָּבֹאוּ בְּקָרוּב מִמֶּשׁ, בְּיָמֵינוּ, וְיוֹצִיא אוֹתָנוּ מִהַגְלוּת, בְּגִאֲלָה הָאֲמִתִּית, אָמֵן.

בְּסִיוִם הַהִתְנוּעוֹת חֵלֶק הַרְבֵּי חוֹבְרֵת 'מְנַחֵה מְעָרִיב' לְכָל אֶחָד מֵהַיְלָדִים וְכֵן "כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה".

הַרְבֵּי מְחַלֵּק 'מְנַחֵה מְעָרִיב' לְיְלָדֵי הַקָּמֵפ

וְכֵן הוּא בְּאָדָם: כָּד הַטְּבָה - אֲפִלוּ קָטָנָה - אֲצֵל יָלֵד, מִתְבַּטָּאת בְּהַטְּבָה גְדוּלָה הַרְבֵּה יוֹתֵר בַּשָּׁנוֹת הַהִתְבַּגְּרוּת. וּבְפֶרֶט הַטְּבָה גְדוּלָה שְׁנַעֲשִׂית בְּצַעֲרִירוּתוֹ.

הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ יִצְלִיחַ אֲתֶכֶם, שֶׁתִּלְכוּ בְּדַרְכֵי הָאֱמוּנָה לְעֵיל, הַלּוֹךְ וְגִדֵּל בְּעֵלּוֹי אַחַר עֵלּוֹי, וְעַד שֶׁבְּקָרוּב מִמֶּשׁ יוֹכְלוּ לְצַאת אֲתֶכֶם לְקִרְיַת מְשִׁיחַ וְלוֹמַר "רְאוּ גְדוּלִים שֶׁגִּדְלָתִי", אֲלוֹ הֵם הַיְלָדִים שֶׁחֲנַכְנוּ, וְהֵם רְאוּיִים לְהִיּוֹת חֲתָלָיו שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁיָּבֹאוּ בְּקָרוּב מִמֶּשׁ, בְּיָמֵינוּ, וְיוֹצִיא אוֹתָנוּ מִהַגְלוּת, בְּגִאֲלָה הָאֲמִתִּית, אָמֵן.

בְּסִיוִם הַהִתְנוּעוֹת חֵלֶק הַרְבֵּי חוֹבְרֵת 'מְנַחֵה מְעָרִיב' לְכָל אֶחָד מֵהַיְלָדִים וְכֵן "כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה".

הַלְקָח:

אבא/אמא: אֶת פְּרִשַׁת מִסְעֵי אָנוּ קוֹרְאִים בְּסִמְיֻכּוֹת לְרֹאשׁ חֹדֶשׁ מְנַחֵם אָב, בְּיָמִים בְּהֵם מְרַגְּשֵׁת הִירִידָה שֶׁל הַגְלוּת, כְּדֵי לְהַזְכִּיר לְכָל יְהוּדֵי שְׁלֹא לְפוֹל לְיָאוּשׁ, אֲלָא לְדַעַת שֶׁהַמְּטָרָה הִיא לְהַפְּנֵךְ אֶת הִירִידָה לְעֵלְיָה.

וְלָכֵן דְּוָקָא בְּיָמִים אֲלֵה עֲלִינוּ לְהוֹסִיף בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה וּבְפֶרֶט בְּלִמּוּד הַלְכוּת בֵּית הַבְּחִירָה מִתּוֹךְ חִיּוֹת וְהַתְּלַהּבוּת, עַד שֶׁיִּהְיֶה כּוֹס יָמִים אֲלֵה לְשִׁשּׁוֹן וְלְשִׁמְחָה וְלְמוֹעֲדִים טוֹבִים

(מַעֲבֹד עַל-פִּי לְקו"ש חכ"ג, עַמ' 224 וְאֵילָךְ)

הַלְקָח:

א. לְהַבִּין מָה שְׂאָנוּ אוֹמְרִים בְּתַפְלָה.

ב. לְדַעַת שֶׁהַעֲקָר בְּחַיִּים הוּא קִיוִם רְצוֹן הַשֵּׁם.

ג. לְהַבִּיט עַל כָּל יְהוּדֵי בְּעֵין יְמִין וְעַל הַדְּבָרִים הַפְּחוּת חֲשׁוּבִים בְּעֵין שְׂמָאל.

ד. כָּל שְׁנוּי קָטָן לְטוֹבָה כְּעַתָּה, יִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ 'בְּגְדוּל' בְּעַתִּיד.

בְּדַרְכֵי הַחֲסִידִים

נְשָׂמָה יְהוּדִית בְּפָרִיז - חֵלֶק שְׁנִי -

תְּקַצִּיר: בְּעַקְבוֹת תְּאוּנַת אוֹפִנּוּעַ בְּמִרְכַּז פְּרִיז, פּוֹגֵשׁ הַרְבֵּי הַרְשֵׁי דְרוֹקְמָן, אִשָּׁה יְהוּדִיָּה בְּשֵׁם גְּבֵרַת דְּהוֹ. כְּעֵבֶר תְּקוּפָה הִיא נְעִתְרַת לְהַזְמִינָתוֹ וּמַגִּיעָה לְהַתְאַרַח בְּבֵיתוֹ, בֵּית חַב"ד בְּפֶרֶזֶרִיז.

בְּלִיל שְׁבַת הַקָּרוּב הִיְתָה קִטְיָה אַחַת מֵהָאוֹרְחוֹת שְׁלָנוּ. הִיא מְאוּד הַתְּרַגְּשָׁה, וְנִרְאָה הִיָּה שֶׁכְּבָר זְמַן רַב לֹא הַשְׁתַּתְּפָה בְּסַעֲוֹדַת שְׁבַת.

אוֹרְחִים נוֹסְפִים שֶׁסָּעְדוּ אֲצִלְנוּ שְׂאֵלוּ אוֹתִי עַל הַקֶּשֶׁר שֶׁלָּה אֲתָנוּ. סִפְרָתִי לָהֶם עַל תְּאוּנַת הָאוֹפִנּוּעַ וְעַל הַהַזְמִינָה שֶׁבָּאָה בְּעַקְבוֹתֶיהָ. "בְּעֵצֶם", אָמַרְתִּי, "אֲפֹשֶׁר לוֹמַר שֶׁהִיא הִיְתָה שְׁלִיחָה מְלַמְעֵלָה לְכוּא וְלַעֲזוֹר לִי בְּאוֹתוֹ רַגַע מִפְּחִיד".

קִטְיָה הִסְתַּכְּלָה בְּחִיּוּךְ בִּי וּבְאוֹרְחִים וְאָמְרָה: "נִרְאָה לִי שֶׁכְּדָאי שֶׁתִּשְׁמְעוּ אֶת הַגְּרִסָּה שְׁלִי לְסַפּוֹר..."

כָּלֵם הַבֵּיטוֹ בְּקִטְיָה, וְהִיא הַתְּחִילָה לְסַפֵּר:

"אֲנִי חֲיָה לְכַד בְּפֶרֶזִיז", הַתְּחִילָה. "בֵּת אַרְבַּעִים וְחָמֵשׁ. כָּל מִשְׁפַּחְתִּי מְסַתְּכֶמֶת בְּאַחוֹת וְאִמָּא שְׁעַמָּן אֵין לִי קֶשֶׁר כְּבָר לְמַעֲלָה מְעַשְׂרִים שָׁנָה.

"קֶשֶׁה לְהִיּוֹת אִשָּׁה בּוֹדְדָה, וְעַל אַחַת כְּפָה וְכִמָּה אִשָּׁה יְהוּדִיָּה. אֵין לִי דְבָר נִגְדַת הִיְהוּדוּת. בֵּית הוֹרֵי לֹא הִיָּה בֵּית דְּתִי, אֲךָ תָּמִיד שְׁמָרוּ עַל מְסַרְתִּי, קְדוּשָׁה, חֲגִים, וְיוֹם כְּפוּר כְּמוֹכֵן. אָבֵל מְאֹד שְׂאָנִי גְרָה לְכַדֵּי,